

KÉPES GÁBOR
Írás a kézfejedén

Nagy Lajos Kiadó

Képes Gábor
ÍRÁS A KÉZFEJEDEN

Képes Gábor
ÍRÁS A KÉZFEJEDEN

Írta: Képes Gábor
Nagy Lajos Kiadó, 2020.

Felelős kiadó: Szepes Erika, a Nagy Lajos Irodalmi és Művészeti Társaság elnöke

A fényképek forrása: Víziváros Facebook-oldal, facebook.com/vizivaroskg

A borítón és a Tér felé című ciklus elején Mattioni Eszter Almát szedő nő című hímeskő
mozaikjának részletei láthatóak.

A Retrospektív című ciklus elején lévő fotó alkotója: Kalma Kristóf.
A többi fotót a szerző készítette.

Borító és tördelés: Mikes Vivien

ISBN 978- 615-5792-04-5

Készült a Badó Stúdió Print Bt. nyomdaüzemében

Felelős vezető: Badóné Szebedi Zsuzsanna

© Képes Gábor, Nagy Lajos Kiadó, 2020. Minden jog fenntartva!

Írás a kézfejen

jólesőn melenget ahogy
aranybarnán ragyogsz míg
folyóparti kunyhóról mesél
a szád és az illatod
ülünk szíromhullásban
esteledve egy fa alatt
történhetett volna
húszéve is
mert az idő azóta
múlatlan haladt

a szél suttogva figyeli
a kamaszos zavarában
ittmaradt tavaszt

még a tinta is ugyanaz

tejbe mártott kenyér szín kezeden
az éltető erek felett
titkos kódokként
kéklenek a jelek
lopva rádírnám Réka, szeretlek
de ezzel nincs teendő
miért is emlékeztesselek.

HAZÁM

A legújabb Réka-versek

Hazám

Téged hallgatni ez az én hazám
nem érdekel a külvilág belvilága
s hogy hol vagyunk ez már az a szint
hogy szinte mindegy

az orrod hegyéig érek
csak hallgatólagosan szerethetnélek
mennyei terecskék reggelijénél
a pokol bugyraiban
elillanó csoportmagányban
ázó-fázó szívhangok logaritmusában
folyosón égve hagyott kabátban
üvöltő recepciósök haragjában
az egy igaz örökkévaló isten tenyerén véráramában
sokarcú istenségek tekintetének rádiuszában
Relációkban
Rációban
Relativitásban
persze nem mindegy, de mind egy.

Részegen inni szavaid
szemtelenül figyelni Téged
szemellentengernagyi figyelmetlenségben
csukott szemmel tapogatni a hangod
vézna verébként ülni határaidon

ha vívódsz rátelepedni a mérleg
egyik vagy másik serpenyőjére
ne nyugtalanítson kétely
ha vársz várni veled
jó havárként
beérkezni elsőként és távozni utoljára
minden mást elengedni. ott lenni.

Ragyogó hazám vagy.

Határeset

Álmomban bármit megtehetnék
de csak azt teszem meg amit ébren is megengednél
mert tisztellek mivel szeretlek
és úgy teljesítem be a vágyam
hogy lázasan simítom szememmel homlokod
amikor egy gondolat fénye gyúl benne
és cinkosan nézem erdőmély szemed
amikor rámosolyog egy emlékre

s várom a szád szélén a jelet a nevetésre

így álmodom mert
éjjel vagyok a legjobban magam

amikor jógamozdulatra tanítasz
egy lángoló benzinkút előtt
amikor magas autóban utazunk egy pipacsos mezőn
és amikor kincset keresünk egy elhagyatott házban
mert veled álmodom minden éjjel
és valami tisztaságot ébresztesz fel bennem

ha pedig ébren találkozunk és
alig várom hogy a köszöntésnél
a szám érinthesse az arcod:
kábult vagyok és szégyenkezem
én is.

Posztok

Remény, hit, szeretet.

Röviden:

Rügyek

1.

Álmodtam egy emléket a jövőből.

Jöttem hazafelé. Vártak.

Az idő a szeretőm. És a vágyaim
az út mentén ölelkező házak.

2.

Minden lakásban lakik egy dal,
egy nosztalgikus történettel, amit sosem éltünk át.
Néha meghallgatjuk, s ettől otthon is honvágynak van.
A dalok olyankor egy kicsit hazamennek.
Csak kedves társbérőink ők is.

3.

...Régen leesett a hó, most olvad,
a tetők szélén fehér foltok várnak a szétmálló végzetükre.
Minden csurog.
Madár repül az ég alatt,
esőcseppek kapaszkodnak a korlát alján,
könnyező denevérek.
Szürke húsvét, téli húsvét.
Barkát veszünk,
gyerekkori festett tojások bújnak elő dobozukból.
Képeslapjaink, leázott bélyegeikkel, postaládákban várakoznak.
Nagypénteken nehéz hinni a feltámadásban.

4.

Szeretek sétálni alkonyatkor:
a házfalak sárgán fénylenek,
vakítanak az ablaküvegek,
az ég viszont rózsaszín és szürke.
Ilyenkor úgy tűnik, a Vízivárosban csupa békés ember lakik,
no meg kutyák, akik sétáltatják őket.
Az alkonyat egy tisztességes üzlet:
elfogadod az elmúlást,
cserébe a pillanatnyi nyugalomért.

5.

A város sírdogált.
Aszfaltra kent ezüstös fény csillog.
Platánfás park eső után.
Csókolóztak egy nedves padon. Csend volt.
Az utca morajlik, zakatol tovább.
Emlékeink vízlepergetők.

erre

akkora téli
kitérők között
hogy majd betemetett
a sár a hó
az út mégiscsak
erre vitt
hol tornyosult
hol bújt és üldözött
kézen fogva vezetett
s most itt vagyok
nem térítettek el holmi
téri alakok

akiért alkotok
megvárt
énemben meghagyott

parázs pattog ropog
a régi házban
s a vízivárosi utcán
forgolódnak a rébuszok

Füzér

Szombat

Nincs munka ma. Csak tett: figyellek.
Ünnepellek.

Hit

Vallásom: R.ka
A második betű:
Édes, Éles, Éteri. Érted, Élni, Érdemes.
Rejtvény, kereszt.

Olvastam valahol, talán magamban

Inkább lennék léted állandó mellékszereplője,
mint főszereplő egy nélküled forgó filmben.

Tényszerűen

Szabadság tér. Ahol az Égből
Elemek hullanak. Erősségem az áram.
Rolleren jöttél. A vádlid gerjeszt
Energiát a világban. Forog, forog a Föld a
Talpad alatt.
Levegőt kapok és felgőzölt tejet.
Egy délután így és minden
Kerek.

Halandó vagy

Bárcsak istennő lennél
de mind elmúlunk imádkozom hogy te élj túl engem
önző vagyok és nem kívánom a nélküled élő világot
meglehet külön éltünk eddig de egy bolygón s ez
napként melengeti a szívem

Halandó vagy szerencsére nem istennő
csak a legkiválóbb ember a világnak ezen a részén
meglehet máshol másként mérik a kiválóságot
a Szíriusz aranylila mocsarai között vagy
Ikarusz olvadó birodalmában. De azok embertelen messziségek.
Te itt és most vagy. Húsz éve a legboldogabb pillanatom.

A világ. A világom.

Burok vagyok a zsidócseresznyén.
Húsod nem érintve öllelek.
Gyümölcsöm vagy. Leheletkabátban.

Vízivárosi víz

Kicsire vittem.
Főkkukac vagyok a rakparti házak
Rubik-kockái előtt.
Csak a Csali utcáig
csúszkálók haza.
Megy a víz a Dunán
– cseng a fülemben
Kafka György dala.
Szent Ferenc sebei mögött,
Psota Irén üdülője előtt
a vízivárosi víz:
csalétromsav.
Megy a víz,
Megy a lélek haza:
sodor és marasztal a Duna.

Budapest-stúdió téglái között
Isten jógamatraca.
Relaxálok rajta.
Egy molnárka vagyok,
lefelé néző kutya.
Sima a Duna.

Lankatag tankként támadom
és tűri a folyó.
És én tűröm.
És már húsz éve nézlek,
mikor meglátlak hirtelen:
Te a túlparton vagy nagy
– épp Attila mellett –
én itt vagyok kicsi.

Régen szeretném, ha tudnád:
egyszer, öreg korunkban, lesz egy közös csónakunk.
Másra nem vágyom,
csak addig
felforr a Duna.

(emlékeink)

Gyermekrajzok közé
kézzel írt levelek közé
a tél elől a padlásra bújt el
egy mezei poloska

*

az orosz bolt fölött
a falakba halillat költözött
felhőbe gyűlt a tegnapok étke
s mintha panda pengetne csellót
beszélő krokodil próbál
szerelmet vallani

*

a ma felismerése
hogy milyen kicsi a tested
bőröd hártáján át véred zubogását
szinte hallani
s mert szépséged örök az időért nem kár
a határozottság fala mögött
egy szívszorítóan gyönyörű gyermek
gyermeket nevel már

*

a jövő rénszarvasszánján
diadalmas szibériai sámán
sündisznó-krampuszokkal
hajtat bele a ködbe

*

minden gondolatom
egy utolsó utáni költemény sora
a vágyam fraktálgeometria
minden érzékem
belőled ered
az élet egy páfrány ostora

*

csak halkán zümmögők
ha virágesős tavaszt várok
az orosz bolt fölött
kézzel írt levelek
gyermekrajzok között

*

a föld barna mint a táska
valaki a tartalmát széthajigálta
a padlás rejtekében istenke kacag
mint gyermek aki röptében
elkapott egy bogarat

Rékával a bálban

Ki a bál üvöltő csöndje? Hiányod,
ha magamban táncolok és a párok
rettenve nézik, mert hiába
játszom a vámpírt,
érzik, csak tettetem a
rémisztő különcöt.
Ott vagyok a tükörben.
Fázom, és ők a közelemben fáznak.

De van egy másik világ is.

Kriya-bálba járunk
együtt és egyedül,
zenét zúgunk koszorúvá fonódva –
s hogy hogyan repdessen szívünk,
kitalálsz. Számomra
Te vagy a ritmus maga.

Alvás és ébrenlét határán
mind boldogok,
kik velünk járnak a táncot.

HÉTKÖZNAPSZAKOK

közzjáték: korom, közérzetem és a világ

A reményhez

Kenyéren, tejen élünk. Meg kávé és sörön.
Egy-két havonta remény is kerül az asztalra.
Megpároljuk vagy hirtelen sütjük, de a pirítós remény is
ínycsiklandó.

A legnemesebb remény szálkamentes.

A remény a végső fogás.

Pálinka először és
remény hal meg utoljára.

A kemény remény is
jó csemege, ha borba fullasztjuk,
majd alacsony lángon lassan
elfüstöljük.

Reményből kevés van, ezért mindig
szeljük bőséggel kenyeret a reményhez,
hadd telítsen.

A remény hamar romlik,
s mert ritkán fogyasztjuk,
két alkalom között az ízét elfeledjük.
Émelygést, hányást, szemrehányást,
a hamisított remény pedig
időszakos vakságot okoz. Mégis szeretjük.

A remény öröm.

Kenyéren, tejen élünk egyébként.
Meg kávé és sörön.

Tele apátiával

Mit forgatok a fejemben? Tárcsát.
Rossz számot hívnék? Vagy foglalt?
Esetleg félretette a kagylót, hogy ne zavarják?
Van racionális válasz a nem-válasz meglétére:
a rendszer, amelyben benne-élünk, csupa hamis tudat:
gazság és pótszer. A vonal halott, mint egy
önálló nulla-körökre szakadt lánc.
Az én körömet próbálom az övére átcsörögni.
De csak ácsorgok a tárcsás magányban.
Kár erre rápörögni.
Sztrájkolnak a munkások Telepátiában.

Vizesblokk

Bánatomat zajban mondom el
Az élet megrázó nagyja értelmetlen
Az idő surran s csak a masszív
Félreértések szaporodnak mint falon a penész

Beszélgetni annyi mint csepegő csap mellett beszélni
Hideg tócsába gyűlő meg-nem-hallgatások között
Meg-megcsurranó monológjaink
Könnyező szivacsok próbálják felszárítani

S míg a szó szappanként csúszik el
A boldogság bogárlábakon iszkol

Nem válaszolsz. Mosod kezeid.

Hétfőtől nyaralunk

Egy egzotikus út a városunkba.
Egy jéghideg fürdő a Nyomasz-tóban.
Megannyi ígéret marasztal.
Akit frusztrál az idegen nyelv,
füstölje a magáét fogyasztatóra.
Legyen lezser gavallér reggel nyolc óra előtt
és este hét után.
Utazzon metrón a paradicsomba.
Nagy lábon élünk. Az életünk
elnagyoljuk. Aránytalan vágyak
vigéckednek a napon,
szerencsénkre árnyként óvnak minket feladataink.
Délre grillezni valót hasítanak hátravalónkból.
Pár jó sorunk feladjuk a fecskefészkes sarki postán:
„Hurrá, nyaralunk. A szúnyogok csípnek.”

Levezetésként telek, telek.
Lassú tűzön vigasztalódunk.
Kilátásaink felelőtlenek.

Szennyessel telt dugig a bőrönd.
Ülünk rajta, hogy lenyomjuk.
Utazni készülünk: útikönyv zsebünkben
Aztán maradunk. Marasztalódunk.
Minden út úgyis a városba vezet.

Bolygók

Merkúr

A legkisebb fiú ült
a legközelebb a tűzhöz.
Lázadj Merkúr,
apádtól ég a házad.

Vénusz

A mocsár te magad légy –
így bölcselkedik Vénusz,
a rendszer légycsapója.
Ásványkincseid egyszer
egy földi kolónia
megcsapolja.
Hangyák fognak cicázni Veled,
Te trópusi virágok legnagyobbja.

Föld

Van-e élet a Földön kívül?
Ezt kérdezzetik – hagyján,
a világ kávéfolt csupán
Nemere csészealján.

Mars

Rajtad már minden halott –
vagy csak elhagyott,
hogyan a Földön vessen
a harmadik napra új magot.

Jupiter

A Jupiter édes uniója:
a halakkal teli Európa.
Monolitikus álom,
bölcső lettél
– vagy kukta a gázon.

Szaturnusz

Ide már nem hallatszik a ritmus.
Neked a Jupiter a Nap.
Az kel fel hamarabb?
Híg vagy, csak egy buborék,
gyűrűd véd a kozmikus tűtől:
pukkanásközeli vidék.

Uránusz

Holdjaid angol ízléssel válogattad, Uránusz!
Yorkshire tea tejjel – ez a légköröd.
A gyűrűn túl miért röhög a szonda?
Bárcsak életről árulkodna.

Neptunusz

Hogy lesz a kékből vörös?
Olvadj ki, Neptunusz.
Bár a rendszerünk közös,
lassan keringsz.
Ahhoz, hogy élj, kell egy üstökös.

Plútó

Törpévé fokoztak, Plútó –
vagy felfedezték titkos sereged?
Bolygók között te vagy az első.
Égi tengercsepp Tombaugh vidékén:
az univerzum szívét viseled.

Posztok az időről

1.

Kapaszkodunk az idő szárán.

Ki elengedi, azt elmosódó emlékké fújja el a szél.

Megrendítő, hogy úgy élünk csak,

ahogy viharos úton,

az ablaktörlőn,

kapaszkodik egy falevél.

Az idő örök,

az embernek kell csak meghalni.

Fogjuk erősen,

taktusról taktusra,

amíg lehet,

merjünk maradni.

2.

Ha nem lenne kakukk – az idő megállna?

Ebben nem hiszek, és kár is kattogni rajta.

Úgyis annyi minden elketyeg mellettünk.

Hadd legyenek szabad! Nézzetek madárnak!

3.

Az idő, mindenhol az idő csalogat,

papírrepülő-idő,

megannyi emlék-lenyomat.

Csúfolódik velünk és ugrat

– könyörtelen kamasz az idő.

Ott ülünk mind a csúzlijában.

Nem válogat.

Hétköznapszakok

Ahogy gyalogolsz este hazafelé
behorpad előtted az utca
a világ furcsa mókuserék
ahogy kaptatsz a gond szorít a lábad húzza
horpadt mellkasodból hontalan tör föl a földszintes fájdalom
s éjjel ágyékonragad a magány ha otthon
lámpafénynél cammogsz körbe tovább
elhomályosulsz a függönyön át
csak az üres italosüveget látja
és a színesre hazudott szárazvirágot
aki ablakodon bepillant míg baktat haza

emberséged előtte kidomborul
ahogy a piciny terráriumot ágyad mellett meglátja
hörcsögök lent hercegek fent
míg az állatok éjjel matatnak
az emberek nappal kaparnak gesztenyét
s a gesztenyefa beteg foltokban fonnyad halálra:
a mediterránná füstölt világban
forró színfehér tél közeleg

egy állat éjjel ágyékonragad
üres italosüveg nyomja mellkasod
az aranyra festett barka egész nap zörög
hétköznapszakok: sötét világos sötét
villamosok sietnek álomlassúsággal
feltört utakon kihűlt munkagépek sorfala előtt
lám! híd újul bal és jobb között!
a tévében egy polgármester henceg
hajnalra egy rab kirágta magát

délelőtt csöngetnek már rég kikeltél magadból
még sötét volt s már dolgozol
már sötét van és bevásárolsz csarnokról csarnokra
ajánlott küldemény vár a nagypostán
s az utolsó székeléshez ingyenes újság
csekkek csalások csikkek tartóstejakiók
hókuszpókuszok a holnapi választás körül
örül a herceghorda! vackodban vicsorog
saját vezéred: veszett egy hörcsög!

a résnyire hagyott ablakon át
tudod mert a kerekek folyton forognak!
autófüst szivárog takaród alá
nehéz a levegő lassan elfojt
fogyj fogyassz fogcsikorgatva míg
fütyülve ereszt a hazád.

Áldott, békés Fenyőünnepet!

December van, sötét van.
Fenyőfát árulnak a placcon.
A világ porosodik.
Az emberek kerámiafigurák.
Törékenyek, sodródnak.
Minden este, amikor a villamos elzörög,
az idő összekoccan.
Görbéket rajzolnak a néma szórólaposztók,
a hajléktalanok,
a templom előtt a pap.

Az állókép marad.
Az állókép marad,
de a szereplők mozognak.

Szabadság, Egyenlőség, Testvériség

A fejlődés alapja, az emberiség értelme, elveim kifejtése.
Három szó, melytől vidul a gyászos elme.
Vigyázó szemre hályogot a fortélyos félelem tesz:
e három igazság egyszer a bélyegem lesz.

Felülmúlt

Gyöngyök hullanak a fénybe
mikor üldözői elől a vonat
vécéjébe zárkózik valaki
s hogy létét igazolja: vizez
a világ kerek a futó út
a szabadságba vezet
szívszorítón szorong a képzelet

A Hold fehér lábos egy kilótt
kórház mosókonyháján
a szülészeti temetőre húzott épület
– vagy fordítva
elszivárgott, elfolyt a képzelet

Könnyező kör a rajzlapon
gyerekrajz őrzi korunk kórjait
terhesek, migránsok, döbrent nap-fejek
mindez csupán átfutó valóság
Borzalom Atyja ne hagyj el
nincs is képzelet.

(Európa, Magyarország, 2015.)

2015. augusztus 13.

Mint egy el nem kötelezett hajó
úsztam előre koron, poron és
csodálkoztam, mert jártam már itt.

A pályaudvarnál kopaszok ültek
véssük az eszünkbe:
Budapest, kétezer-tizenöt
kígyónak szánt meztelen egerek
barna kisbabák: nem vesznek el semmit
nincs is elvesznivalójuk.
Talán a tenyeremen hordtam egyet.
Öregen, betegen jöttem szemben.
Az izzó aszfalton énekeltem:
a Történelem feloldoz engem.

Webkettes apokalipszis

(egy vers a spamszűrőből)

Facebook-kék ég alatt gyűlnek a jó madarak.
Rendőrk, bűnözők, áldozatok, tanúk:
az emberiség lájkolja magát.
Feljelentjük magunkat feljelentkezünk:
szépek vagyunk így egyben
(robot kommenteli a zombit,
ki az élet titkait kutatja.)

Az élet kisebb, mint az atom,
csupán egy villanás,
megosztott tartalom.
Az emberiség szatír,
kicsit nagy rá a kabát.
Babát vár a rommá erőszakolt
nyilvánosság. Géplelkű
idézetők idézgetnek a hírfalakon.
Tekintetüktől lágyul a vas.
A feladathoz felhőni kell, vakon.

Robot osztja a zombit:
cafatul vagyunk mi összerakva.
Odakint fertőzött gombától
csikar a has,
vírusként terjedő tudástól
hasad a hatalom.

(2014)

Háló

Kiterítem a hálóm hibákat keresek rajta
mindig így vagyok
a hiányok érdekelnek
a lazuló fonatok
ilyen egy költő ha dekadens fajta

Gyorsan javítok csak félig lesz tökéletes
mint Kelet-Európa
akadozik de érdekes
a háló meg szakadozik de méteres

Bőrömet a sós szél kimarta
vastag és májfoltos barna a karom
fülem érzéketlen a zajra
ülök csónakom
szálkás padján
vagyok egy új világban
bérmunkás barom

este mindegy mi kerül az asztalra
hal vagy báránysült vagy egy tál lencse
munkám felesleges ilyen az új világban a halász
a munkás a költő az összes
vén kecske

életünk már nem is kartotékadat
hol vannak a régi jó kartotékok
eltékozolt húsos-kövértájak
félhomályok üdítő testmozgások
körbe-körbe: néhai börtöneink
hol vannak az ósdi rabkórházak a katéterek
a régi jó kegyetlenség a régi jó kegyesség
helyette van a hálót –

hibát hiába is keresel rajta.

Techno

sziréna harangszó egy révbe ért országban
egész évben diszkó éjjel-nappal nyitva
alig van hely hol nincs fejlődés – vissza
visszanézek emberek mögöttem a lépcső
robogva siklik föl igazi underground
az életed utazás Grandkanyon-karrier
a feleséged haja neonszínben kéklő
szinte fuldokolsz az elnyomó jóléttől
a lányod már tízéves sürgősen pasi kell
(robogva siklik fel igazi underground)
sziréna harangszó egy révbe ért országban
véget ér a szám és tapsolnád még vissza
fülbemászó zene dübörgő és tiszta
meglásd! bántón csonka lesz a végső

Néhány sor az európaiságról

Finom európai hangulat:
svédasztal és rajta
német származású bogarak
magyar módra
tömik magukat
és egymást
– mindent egy helyen

egy kancsó könnyű spanyol borban
az alkohol első áldozatai

a háziasszony belép
vén s büszke nő!
barnanép szétrebben
fehérnép elájul
mindkét fél részéről
őszinte rémület

a kicsik alighogy kikelnek
fejvesztve rohannak

a nagyok magukból kikelve
üvöltenek

örök körforgás avagy
finom európai hangulat.

Optikai csalódás

SZTK-keretben látom a világot
s megrendülve nézem
a jövő elkezdődött
tehát
szegletesre csiszolt tiszta jelenünk
(múltban a jövő)
meghalt

olyan világot élünk hogy
KASSÁK LAJOST is
nemecsek ernő módjára szedik

de az ernők dolgában sincs változás

olyan korban élünk
hogy a fekete szaru a hangulatomnak
éppen megfelel

minden kor ilyen
és én rendre
megrendülök

Oszkár, János, Attila

Oszkár! Kopasz bús fejedben az a kevés őszesszőke fűrt.
A család, melynek szentségét hirdeted, a női test, a női test.
A párt, melynek tagja-atyja vagy, mert befogad.
A haza, melyről úgy dalolsz, mert eltemet.
Az utókor, ki elfeled, mert nem tudja, mi a jó,
A sok kis beírás, dedikáció.
Még ha ki is tépték egyesek,
Még ha le is törölték oly sokan,
Ne hidd, hogy ennyi csak!
Szívemből kitörölni téged nem lehet.

János! A legszebb magyar férfi te vagy.
Az esztétika labirintusát ezért keresheted.
Még egy szál, egy szál, egy utolsó.
Szimfónia, füstszűrő nélküli.
A hamutálca, mibe szórhatod
Mindazt, ami verseidből kimaradt vagy kiesett,
Én leszek. A kávéspohár alján a zacc,
Hordalék, ennyi csak mi megmaradt:
Mi vagyunk. Mi, akik téged alig értenek,
Mert van fájdalom, mit megérteni nem lehet.

Attila: egy hangyafej a mikroszkóp alatt,
Egy némafilm, egy vonatsín, mi megszakadt,
Egy irka, mit a Horger Antal úr nem állhatott!
Utcanév vagy egyetem, szoborkompozíció,
Nemzeti ünneppé avanzsált születésnap,
Híres vagy, mégis úgy tűnik,
Annak sorsára jutsz, kiről nem tudják,
Miért híres s miért is kell szeretni,
Mert kik tanítanak, ezt megmondani elfelejtik,
Félvállról Szentről beszélni pedig nem lehet.

Attila, János, Oszkár, példaképeim!
Most nézzetek le rám, ím itt ülök egy gép előtt,
Egy gép előtt, mi Nektek oly szokatlan lenne tán,
Ha itt lennétek még, ti öregek,
Kortalanok, kik velem születtetek, ha azt veszem,
Hogy az irodalom, légyen bármi is, rólam szól,
Olvasóról. Ha itt lennétek még s eljönnétek velem
Szokásos utamra Budán, éjfél felé,
Mit tanácsolnátok nekem?
Felejtsem el, amit nem lehet?

Jég-tánc

Csúszunk. Csúszunk lefelé
Csúszik egy ország egy nép
Az ember
Fegyvertelenek hada
Csúszik egy kor
Egy környi ifjú
Egy iskola
Szikrákat hány
A tollunk
És csúszol te is

Köröket rajzolunk a jégre
Korokat papírra
Vízszintes nyolcasokat
Karcolunk
Rendért kiáltunk
Harcolunk
Táncunk menti meg a földet
A vöröset is
Meg a zöldet

Még nem is ráncos az arcunk
De láttunk már sokat és haltunk
Együtt veled ki utcán alszol
S ha kezet nyújtunk is haragszol

Köröket rajzolunk: Napot
Holdat, Földet és
Csillagot
Gömbölyű arcocskát
(Hölgyet!)

Így mentjük meg a Földet.

(2001)

ahogy elhullámszott a dalunk

Oly messze nézek és látom ahogy lassan lelép
Múltam görbe fegyenceként egy szürke kis alak
Voltam ilyen is
egy lezárt világba szorult ember-forma gyerek
nézd hogy porzik milyen száraz a salak
a futballpálya még megvan gyepén gyakorolt egy fúvós zenekar
a házba behallatszott az egyszerű dallam
s én táncoltam rá magamban
a zsalugáter mögött a lapostető alatt

azóta eltűnt a filmgyár s a fehér kádforma kocsi leégett
elfüstölt néhány nehezen átfűthető didergő év
a sufni megroggyant a fagyott víz súlyától
s mikor az almafát kivágták
szétszaladtak a nagy hontalanná lett fekete bogarak
furcsa sebek bottal rajzolt csíkok az út porában
ezek maradtak és tompa sóhajnyi zajok
messze nézek a hely mégis csak tenyérnyi
s az emlékek itt vannak együtt szoronganak:
közért híd árok
őszpofájú villogó agyarú
szomszédok egész közel: kutyák
a Páfrány utcában egy üresen álló kastély
s a hídon innen ahogy operát bömböltet a népbiztos fia
ahogy sövényt nyír az apró hegedűművésznő
ahogy az öreg szobrász a garázsa előtt söpröget
ahogy két néni sétál mit suttozhatnak
ahogy keresztülbeszéli a szigetforma utcát
itt nőttek fel:
ellenségek kényszerszülte s igen családias kuckói Budán

a Napraforgó utca
villanegyed hiányos buckás járdákkal
olykor elsétáltam a Lotz Károly utcáig
mint felfedező peckes léptekkel
s akkor még nem láttam lányt fürdés után
s nem tudtam, hogy Lotz festő volt
éteri aktok költőjeként utcát kapott Budán

messze nézek ma már
megfojt a szürke
piszmozó magány
és egyszer elfutok akár egy hontalan
ma már kinyílt világ vidám
világlátott nagyszívű halottja vagyok
s a távolságok nem számítanak ma már

TÉR FELÉ

szerelem és Víziváros, 2003–2006

Tér felé

Hogy nem érkezik meg soha
nem illik jelölni
ha elbódít a kölni és
a sok sztori a hátadon futkos
a tér begörbül nem győz egymásba dőlni
ha megállítanád meg tudna ölni
a sziszüphoszi utat nem illik jelölni

Hagyd menni tovább!
nincs egyedül s ha Rékára vigyáz
kontráz rekontráz megduplázza magát
falkában lohol és
minden mozdulatot tudálékosan lejegyez
így az időt térbe karcolja és
otthon is olvassa amit lát
a sarkon kiflit lakmározik
egy srác

kutyát sétáltat Hári Antal órás
Réka ismeri de csak futólag
hát másnap már köszön neki ő is
szívesen ízleli édes minden szótag
Jó reggelt Jó estét Jó napot
adjanak az istenek újat és újat

hogy nem érkezik meg soha
nem illik jelölni
ha Rékára vigyáz s ha bódítja előnti
ha ismerősként simít egy játszótéri padkát
a begömbült mászókat
a Kis Csalogányban egy elhazudott kólát
ha hátán futkos a sztoikus magány
ha az utolsó szem cukrot elmarja cinizmus
csak kívánj jóccakát és mutasd az utat!

Pajtás! Szolgálj ki magad!

Feljegyzés egy elnémult öregemberről

Nem zümmögött és a fejében se kelt a dallam
csak sétált peckesen flottul emelgette a lábát
néha úgy érezte felrepült máskor csak rúgta a levegőt
ezredszer járt erre és megnyugtató volt
még a zebrán túl parkoló Wartburg vijjogó szirénája is
ahogy hátat fordított a háznak és csattogott le féktelen
elugráltak előle az árnyak majd a villamoson kellemes
barnafényű melegben egy ihletett matróna
Liszt Ferencről szóló könyvet olvasgatott
fontos a háttér a mozgatórugók is –
másnap ruganyos léptekkel végigment ismét
tócsákat kerülgetett megannyi tükröt és egyenes derékkal
hátat fordított újfent a sárgaarcú háznak
egy háznak ahol aranylelkű népek
nem is sejtik talán hogy napjában egyszer
megnézik őket és álmukra vigyáznak

Tu fa

A huszonhatos szám 1942-ben épült lépcsőházában a piros szín
dominál
a folyosók ívelése hangulata régi hajóbelsőket idéz
a gondos építészek valamiféle kerületet is terveztek a ház köré
az első kísérőépületek így egy barokk templom és néhány földbe
süppedt
házikó az ezerhatszázas években valósultak meg de az
előírányzott keretből
még ezerkilencszázhetvenben is készült néhány kocka, tégl- és
szuronyalakú
illetve fűtőtest jellegű létesítmény
a környékre fákat virágokat telepítettek és a körforgás
biztosítására
mintegy másfél tonna hangyát osztottak szét a kerület helyrajzi
számmal jelölt telkei között
a kilencvenes években mire a lakók beköltöztek minden készen
állt arra
hogyan elinduljon a nagy projekt már csak egy szív kellett hozzá
amit körülölel
egy test ami matrózmarokban elfér és hajóflottányi életkedv ami
az egyik kabinban ébredez'

Huszonhat és fél

Lakhatnék hozzád ajtónyira közel
átjárnál hozzám mindig
kölcsonkérnél tőlem cukrot szívet
és én adnék neked mindig

az élet bolond lenne
és gombamód egyszerű
a költészet lila indigóspapír

szeretnénk élni mert kávéillat lenne
a függöny félig elhúzva mindig
szemed nem bántaná tűző napfény
arcodról a sőt lemosnám mindig

ha bejönnél mindig egymásba bújnánk
ha mennél nem köszönnél hisz bekopogsz majd reggel
ha így lenne éjjel kedvelnék aludni
és álmomban az ajtó tárva lenne mindig

és sose fejezném be hozzád írt verseim
inkább füledbe kérlelgetném őket
sorra egymás után egy fejcsóválós estén

és a csattanókat te elnevetnéd mindig

Kora tavasz

Nézd csak mi van a kezemben kalejdoszkóp
nézd csak ülök a padon Rékának mutatom
ez az én padom vendég rajta s vízfalon keresztül beszél
esős játszóterek elhullámzó gyerekszabad tánczenék
oldalról benyúl egy kéz Réka-messzeség lásd csak
milyen pazar veszteség ha nevet rámnevet ha beszél
rámbeszél ha olvas rámolvas ölembe hull
hasonlatos hozzám hogy lelkesen kedvel valakit remél
együtt reménykedünk itt Réka meg én
csudás kalejdoszkóp egy felfázós estén Budán
nézd csak elment! térerővesztesség
újságot összehajt csokipapírt farzsebbe gyűr
összehabzsolt illatokat agyrekeszbe visszatesz
félóra kell még hogy otthon legyek

Emlékezés egy mosodára

Vajnóczki úr hetven év óta vegytisztít és kelmefest
kék boltjában összekutyulja a hasznosat és a kellemest
delenként mindig megáll egy percre előkerül pár könnyű fecske
szürke füstjét magába szívja fekete frakk és blézerecske

Vajnóczki bácsi pár éve csak hogy zárás után még benn marad
LÁTNÍ A LÁNYT! – még néhány órát a centrifugánál elmatat
ennyit akar csak: TISZTÁT ÉS SZÉPET Vajnóczki úr a mosodás
részévé vált már makacsul ez a kiirthatatlan rossz szokás

Az utcafront és az öregember

ha bogár esett a kakaójába nem sikoltott mint a többi
csak nézte némán egy mokkáskanállal kiemelte majd eltemette
szegény árvát
a virágcserepekben szaporodtak a fejfák
apró sírt kapott a pók ha a sarokból a söprű kiharapta úgymond
és angolul hirdette rest in peace a csöppnyi márvány
ha egy kolorádóbogár a szagelszívóba tévedt
mindenhez kötődött egy szép emlék vagy egy döglött állat
Sanyi bácsi vízivárosi egy plusz félszobás lakásában
csupa szín volt és csupa báj ez a kis gazdagon bú-
torozott otthon
az egyik ablaka épp a belövéses házra nézett
ez a ház amely már hatvan éve kábította önmagát
merőlegesen állt s a sugárútról úgy tűnt
lassan el is indul a parlament felé
s ha vaksi szeme pont akkor csalja meg
egy duna nevű szennyvízcsatorna állja útját
ha a nyitva felejtett kanálisfedőnél nézel rá a város
csupa kincs olajhab és csillogó szemét
de Sanyi bácsi sosem látta fönről
repülni csak ha munkahelyet váltott
ő minden este az ablakba könyökölt
tévével rég nem élt már kiégett benne egy s más
kis színházi lát-
csövén
a lányt nézte egyre s így tanúja lehetett mikor
megvágta kicsi fehér ujját és a kiserkenő vérrel egy
közönséges írólapra pár kagylót s egy oroszánt
megvadult lovat kent csak úgy
mondhatni ujjgyakorlatként

utána Sanyi bácsi szenvedélyes kagylógyűjtő
minden lomtalanítást végigkutatott tárcsás vén
telefonokat keresve s nagy néha még a tengerpartra is
de a só kicsípte bőrét
oroszlánra pedig sosem telt neki
a párkány ezerfelé repedt hólyagos festék
s a táblák közül szálkásra omlott gitt esett ki
csoda történt zuhanás közben félúton eltűnt
azóta eltelt öt rugalmas év
ő elégedett lehet mert
szürke ászkák és hűséges piroshátúak
sosem hagynák ki hogy
meg ne látogassák

Állítólag

Sanyi bácsi állítólag a falon is tud járni
többen látták ahogy a csarnok téglái közt lépked
és az ugróiskolázás közben bereped egy ablak
hallották csámcsogását ahogy a gittet rágja
és azt is ahogy éjjel társasházak szolid közfalait
döngeti míg a lány után koslat
Sanyi bácsi – miként az önkormányzat helyettes jegyzője
fogalmazott – része lett mindennapjainknak
vaskos humorát szűrős leheletét halványkék szemeit
– így szőtte tovább a mondatot – nem lehet elfelejteni

Sanyi bácsi ott lóg minden lámpavason
minden falat kenyérnél a hátad mögött susog: *Tegnapi!*
intetet ha Réka parkol – *Megállj! Balra! Balra!*
és még a vak zebrákat is átvezeti az úton

Sanyi bácsi – ahogy a kulturális minisztérium örökségvédelmi
főreferense találóan rámutatott – megbecsült része arckép-
csarnokunknak

De az Öreg bizony megszokta már
ha rámutatnak el kell rohanni
ahogy csak száz éve bírta minden járókelőt arrább taszajtva
szaladt
a benzinkútnál átugrott egy KAMAZ teherautót
majd a Széna térnél beugrott
egy macska fülébe

Mindig egy

Mindig egy-
szerű voltam
nyakig egyenes és onnan
hajoltan
nagy gyíkfejem akár a telefonkagyló
tudjátok meg! vagyok: gyarló
és mint a kiskutyák
oldalazva megyek
féloldalazva
reggel
ha
besózom a jeget
előtte egy almát az asztalon hagyok
ha felkelsz legyen ételed
bicegve baktatok
délelőtt veszek zacskóstejet
faringoseptet krumplit
hazafelé megfogok egy legyet

ilyen az életem
vagyok te
vagy én
két pont és közte
a távolság

sose tévedek el
sose megyek másfelé
sose állok meg beszélgetni
senkivel

illetve a senkivel mindig
és ez a bátorság

Ami megmarad és ami elvész

összepakolok és elmegyek
dohos bőröndbe rakodom
a párkányon talált döglött legyet
a konyhában bőgő rekedt táskarádiót
a szék aljára ragasztott
rágógumit és takonygolyót
összepakolok és elmegyek

a kocsiban bólogató plüsskutyaként
a mögöttem kullogókat lesem
a hőség körbefog
Rékát keresem
rákként haladok
kékfüstű Trabantok között
légszomjas szerelem

Első üzenet

Szeretem ezt a várost
a recsegő-ropogó Böske-hidat
a korosztályos rozsdát
a Szabadság-szobor elzöldülő arcát
hányinger kerülgeti
hány inger kerülgeti
a minden-cikázás placcán
az egyetlen magányos és nyugvó pont
én vagyok – várak
igen
várakozni gyűlölök de
szép így mert
szeretem ezt a várost
szeretem a káros dolgokat
a csontrágó barna lötytyöt
az egymás ellen tüntető
pesti polgárokat
szeretek összekocanni
szeretem ha megérintenek mások
negyvenéves sikoltozó villamoson
még a sósborszesz szagát is szeretem
akárcsak mint belenyúlni
mások ülés alá rejtett
rágógumijába

minek is tagadjam
fognyomod keresem

Télifagyi

Legyen Réka-jólét és szerelem-szabadság!
Mozgalmi múltam kopogna bársonyos szőnyegeden
de langyos türelemmel elnyeled
ügyetlen vagy mondom
hisz elaltatod bennem a férfit és egy leragadt szemű
kiskamaszt keltegetsz
ha fordítva lenne harcba indulnék érted komoly lennék és
hallgatóg
ha fordítva csinálnád egyenes maradnék roppant súly alatt
te könnyű te légies te nicsak kicsit íjbafeszült vagy
mennél és késel és késel de itt maradsz
hegyes füleim kajlák mulatságosan megnyúlt ábrázatom
homlokomon sok piros pötty virul s teljes valómat
mintha málnalekvárba mártották volna végtelen
leállíthatatlan buta géphadak
nem csomagolsz ki ma sem elteszel
leszek holnapután meg másnaposság ellen
leszek búfelejtő vagy
ínycsiklandó káröröm
leszek gyomorrontásig
habzsolt gyerekkor

leszek múltbeli
ritka jófalat

Eldöntendő kérdés

cseppenként elosztva negyven hát meghalni belé
nem volt pillanat műve megszeretni is két év
csak meglátni volt villanásnyi bejött tizennégy éves volt
én is annyi majd tizenhat tizenhét nem tudtam úszni
leégtem minden nyáron féltem olvasni sétáltam inkább
Olaszországban és a Várban neki válogattam ajándék
medált pénzem soha de talán a szándék is hibádzott
mit szólna hozzá melyiknek örülne ilyen gondolat volt
tizennyolc tizenkilenc húsz év úszni nem tudtam de
kapálózni egyre inkább válogattam mindenféle lányt is a
medálhoz

s közben a gyötrelem: vajon mit szólna hozzá
huszonegy huszonkettő huszonhárom úszni nem tudok
válogatás nélkül élek csak néha jut eszembe de akkor
mélyen megrettenek a verseket visszaolvasni félek
vajon mit szólna hozzá ha úgy szólnék hozzá ahogy élek?

Ennyi minden

Senki nem tudja tömegsír-lelkében
Zörögnek elszáradt szerelem-halottak
Egyetlen élő láng a Budáról szél fújja
Rendezett sorokban kihalt álom-utak
Ebben kószál most a tehetség ha volna
Tehetetlenségből több jutott és fúrja
Légkalapács szíve de egy eldugott csatorna
Elszorult és inkább sírva érted úszna
Ki sós vizet ereszt be a tüzet is eloltja

Könyvből ötöt írt – most kántálásba fogna
Olcsó kedvesség el nem hagyja száját
Lelked nézi az ki testedet csodálja
Tán imádkozás ez – szeretkezve szólva
A nyelv végtelen s a lehelet forró hit
Irgalom hogy mások dallamát is fújta

Régi nóta csendül és zsoltárok is avítt
Énekes modorban – nem méltó ez Hozzád
Kottarajzok között tépelődik szolgád
A ritmus ha van: a lényeket elrejt – vagy egészen elfojtja

Kétértelmű célzás

Rendesen kettétört s azt a kevés forgácsot ami lehullt
szorgos kezek perc alatt felsöpörték
ilyen volt ez a század sosem látott étvággyal
falta az emberi hullát és páratlan bőkezűséggel osztott
életet és reményt – tiszta volt és éles
ahol kettétört meredeztek a szálkák

Éppen nyolcvan boldog új esztendő
csak némi tétozás nullától vagy egytől
hát számoljunk csak együtt négyötödnyi
izgalomtól mentesültünk hiszen
egyszerre születünk akár ha egyek lennénk

Kalandra fel s ha indulsz mindig látom ég a fény
tüzeket gyújtsz mindenfelé s nem tudod
a városi köd feloldja makacs kis füstjeleid
más jelt nem adsz s rólam tudni nem tudsz
számodra ez a kaland távol lenni tőlem
nekem az a kaland téged keresni s közben
minden percben újabb fűrészpör pereg le

A vég a századon túl négyötödnyi élet
ha hívlak mindig kicsöng ha kicsöng mindig
hívlak a füst konok beszívta minden elkopott ruhám
ami kicsi az nagy volt egykor s nagyok már nincsenek
s ha nincs közép keresni kell a szélet
integess át néha kérlek
a tengeren túl – hozzám

Így történt

a föld néhány métert visszafelé gördült

észre sem vették hogy a mutató megáll
halak cikáztak egy akváriumban
az egyik kiugrott hasztalan vergődött
majd újat kell venni mielőtt hazajön a gyerek
én két óra helyett tízet töltöttem
Rékával a kis presszó kertjében ülve
így volt előre megbeszélve minden
Szent Péter cinkosan félrenézett intett:
Ha kell az idő, csak nyugodtan vigyed!
és egy utahi templomban felcsendült az ének
és a termést elverte az öklömnyi jég
és a fenyvest felfalta egy szikrányi tűz
és a pincér megbotlott úgy bámulta őt

ez volt a világ leggyönyörűbb napja

A hercegnő és a halálfia

Saját egyháza papját lezárt szekérben hozták
s mire durva kezek világra segítették
félíg holt volt és összehányta szent ruháját
leadta az utolsót és tudta az utolsót adja le
elborzadtak akik a dolgát lesték
másnap Rékát titkon megszöktették
emlékül vitte a várnak kulcsát
harmadnap vörösre festették az estét
akik keresték egymásra fogták
elment és többé nem láthatták
de felkeltek ismét és tovább kutatták
Réka kulcslyukon át figyelte őket
a vasvértbe bújt komédiások
megkongatták a templom harangját
évek múltán hogy elcsitultak
Réka visszatért és szekérderéknyi
málnát hozott és őszibarackot
a régi lovagok szőke fiacskái
mint éhes kiscsikók nyargaltak utána
örömüket az éjbe nyerítették
Réka reggel még visszaaludt
egy féllábú obsitos pedig
– így van megírva –
tűzre vététt és elolvadt

T.C.

Szerelmem míg a világot járja körbe
teleírt lapokat küld nekem magáról
jól vagyok írja s a görbe betűkből
kikerekedik nekem is valahogy a távol
a végső igazság bambuszházikói
fölényes királynő-mosolyú bélyegek
lapokból varázsolok zizegő hajlékot
megannyi ablakot s komoly kíséreltet
otthon lenni – mert a föld
ebben a városban
megnyílni előttünk
sehogy sem siet

a világ elfordul szemérmetes helyzet
szerelmem olvas egy tőlem kapott lapot
világba borított üzenetet hagyok:
ha körbeértél végre engem megtalálsz
kicsit megfáztam de egyébként jól vagyok.

RETROSPEKTÍV

kamaszkor, 1997–2002

Talán még holnapig

Te márványszívű gonosz
Te rém
Te édes kis
Istenkém
Veled meglehet
Nem keresném
A labirintus
Végét
Mert eltévedni
Jó dolog
Ha a Legjobbal
Kódorog az ember
Zseblámpa nem kell
A kenyérmorzsát csipegezzék
Madarak a kiutat madárpók
Zárja el mert a magamfajta
Kobold ha párra lel
El nem engedi
De azért unom már
Hogy négyezer éve
Itt kell ülnöm s várhatok
Úgy látom nálatok
Ritkán jár a posta
No meg Kréta
És a Csalogány utca
Között
Bosszantó nagy a távolság.
Bátorság, már elküldtem Ikaruszt érted
De jó lesz egy Robur
Egy Nysa egy

Naivitas álorcája mögé rejtőző
Barkas is.
(Várok talán még holnapig.)

harminckilenc

Augusztus huszonegy
A buszon egy
Ember
Megmosolyog
A glóriáján
Megcsillan a fény
A szeméből sugár csap ki
Csak ki ne csapjanak
Az iskoláját
Csak le ne kelljen
Még szállnom
A földre
Végállomás
Június tizenennyolc
Pakolsz
Könyveket egymásra
Így épül és szépül
Meg életem
Szabadságszerелеm
Ágybanpárnákközt
Ekettőkellnekem
Egykettőre
Felépülök
Jobban ragyog
Fejeden a glória
Jobban vagyok
Felelem
Agóniának
Vége
Végre újra élek

Újraélek dolgokat
Tudok járni!
Látok! Látlak!
(kijártam az iskolákat)

(állatok)

Félek a pókoktól.
Emlékszem egy tanárom
Ablakában egy pók
Takarta el a fél
Országházat
S potrohán a
Kereszt
Pótolta a
Házon a csillagot.
Félek a tevéktől
Mióta tudom
Hogy a teve mellett
Az idomár van veszélyben
Ott találhatja magát
Holtan a
Széna
Közt.
Félek a sasoktól
Mert közülük a német
El akarta pusztítani
Nemcsak a medvéket
De minket is.
Viszont mióta oly sokszor
Találtam meg
Feléjük az utat
Megszerettem a
Mammutokat.

Hozzám! Tartozol!

A furcsa téглаépület előtt ülök ma is mint
Rég oly sokszor mint egyszer veled is egy biológiaóra helyett
talán
A szeméttároló fekete hálójában írógép roncsai (keletnémet?)
A fal mellett gémkapocs mint egy végtelenségig nyújtott
Végtelenségig görbített végtelenségig kicsinyített
Kafé mild szigret megfogom ki tudja milyen
Veszélyes élőlények tanyáznak rajta talán egész
Gennyes agyhártyagyulladás települések
Baktérium felhőkarcolók vagy egy csöppnyi
Barna templom előtte leheletnyi kis
Szalmonellavírus farzsebemből előveszem a
Dózsás húszasomat mindig ott mindig azt
És kaparászni kezdek lassan előtűnik
Az eredeti ezüst szín a Papír-Írószar Vállalat
Dicsőségére előtűnik az a biológiaóra
Ahogy ketyeg eltűnik az arcod
Eltűnik egy kopott bakancs
Egy tarisznya egy kölni
Aztán nagy nehezen Tandori Dezső
Meg valami elmebeteg cukrász
(a francia!)

Programvers

```
10 INPUT „Szeretsz?"; A$  
20 IF A$="IGEN" THEN GOTO 40  
30 GOTO 10  
40 PRINT „Én is Téged!"  
50 END
```

Szeretet

Adj tüzet mondom és óvatosan
Megfogom a kezed
Védem a lángot
A galambokat kieresztik
Az egyik keresztülszáll a tűzön
És lángolva az öledbe hull

Zárlat

Halott vagyok. Körbeölelnek a lángok.
Nem kell, hogy vezess, Múzsza, kitalálok
én magamtól is halálokat, halálnemet
ha már nemet mondtál most hagyj magamra
mindent.

Szerelem – ez az első, Hadnagy úr beismerem
Istenem, hogy szerettem ezt a nőt,
még szerencse, hogy a hullaházban találkozunk, sőt
ez a sors, a végzet,
szép tett magától, hogy bejött utánam kihallgatni
ki hallgatna magán kívül rám egy karám barom talán
de ezt ne vegye sértésnek egy holttesttől
Hol testről, hol lélekről álmodtam
és nem ébredtem fel – ennyi
időt pazarolni rám! Istenem!
Hozzád szólok most. Te nem
tudhatod, hogy hogy kerültem ide
délen háború volt arra figyeltél
tél volt akkor s a kor a vállamon
nagyokat károgtott és egy vadász
Persze nő volt!
lelőtte. De előtte még édesen mosolygott
és tekintete kiolvasztotta
a biztosítékot, kiégette az elektroncsöveimet
és belekavart a bioszomba...
De hajlott korodra tekintettel nem ragozom tovább.

(Nos, egyébként nem sokat adott neki,
amikor osztogattad
a célzást!)

Réka

Néha nem Rád gondolok.

Néha más nőkre gondolok

Néha a családra gondolok

Néha barátokra ellenségekre gondolok

Néha a városra gondolok riválisodra

Csodás korhadtt padjaival

Temetőivel zárás után oly kellemesen

Hűvös oly kellemesen csendes

Bevásárlóközpontjaival

Néha a világra gondolok

Néha az emberekre gondolok

Néha rendre, egyenlőségre,

Szabadságra gondolok

Néha a kopott fogatlan

Harcbaszakadt csillagszemű öregekre gondolok

Hátukon konjunktúralovagok szálkás vörös

Keresztjeivel amint rendre

Egyenlőségre, szabadságra (néha Másra) gondolnak

Néha Istenre gondolok földbarna szemeivel

Gyönyörű életillatával néha magamra gondolok

A magányra merek gondolni

Néha a vágyaim jutnak eszembe

Nagy franciapad egy vén szociálista templomkertben

Aztán valaki mindig feléleszt
Elém rak két piros almát hogy eszembe jussál
A fülembe fújja neved
Az eső mintha a nyálad lenne
A felhők fejedben
A hűtőgép zizegése
Tél van kiraboltalak
vacog a fogunk

Rövid az Élet!

(Őskor)

Kőhalom leszek és széthajigálnak
Úgy kopogom majd: Réka, imádlak!
Kődarab leszek és szétfeszegtetnek
Azt recsegem majd: Réka, szeretlek!

(Attila)

Miért szeretnélek?
Elzavarsz úgyis.
Miért ne szeretnélek?
Elzavarsz úgyis.

(Kérdés)

Hogyan lehet lemorzézni
Egy csókot?

(A szovjet szappan vallomása)

A tiéd vagyok!
Habozás nélkül.

(Az új táskádnak)

„Volt egy táska.
Barna, mint a föld.
És volt egy föld.
Barna, mint a Táská.”

(Az egyiptomi vallomása)

Szeretlek, Napistenke!

(Tragikomédia)

Imádom, mert olyan édes.

Imádom nyalni

A mézet.

Imádok élni

És élni hagyni.

Imádom akkor is, ha

Csak falatnyi.

Imádom a gömbölyű csupokat.

És belőlük enni, de túl sokat!

De hová tűnt Malacka?

Hisz itt szokott...

Mondta Micimackó

– és lekopott.

(Válasz)

ti ti ti tá tá tá ti ti ti

Szerelem

Egy csók indul el egy rozzant Trabanton
Vidáman végigszalomozik a pályán
Majd a szakadékba hull.
Vadul csókolsz látom duzzadt ajkaid
Rózsaszín vöröszászló nyelved
Gömbölyű dísztribünöd
Friss puhapázsitú üdülőidet
Már a kínaiak is kilőtték első műbolygóikat
Fáradtan legyintesz megöszvegyült
Kötött ruhád dobozkád amiben kincseidet tartod
Kincseid amiket elvettek
Kincsem amit nem kaptam meg
Kincsem a cél előtt újra és újra
Már szobra van a rég bezárt pályán
Hangyák másznak a megtört halott betonon
A széken fölbemászó
Dallamot dúdol valaki
Messziről csodálom
Az öreg szőlőtőke fehér fürtjeit
Bizonytalan léptekkel megindulok feléd
Mézédes mondom magamban és puff
Egy seregéllyel kevesebb
A gazda beviszi a házba
Megnyúzza kicsontozza
Ülök a levesben
Vegeta vegeta vegeta
A gazdasszony kevés borral bolondít meg
Pikáns fűszerillatokkal varázsol
A férj bekeríti házát
Másnap bontják a tanyát addig legyen minden rendben

Este kitöltik a levest friss cipóval savanyú méregporral
A lakótelep sarkában fürtös kis vadkender
Gyökere mélyen a fekete talajban
Roncsautó dörgölődzik hozzád.

Réka telefonált

Réka telefonált.

Azt mondta, hogy töltsen vele a szilvesztert.

Töltsük együtt a szilvesztert.

Üres a lakás.

Én szmokingban voltam rohanok a buszhoz mozgó járművön
tilos a dohányzás szemerkél az eső a busz tömve Ikarusz
csuklósbusz

arra világosan emlékszem meg mernék rá esküdni hogy meg
mernék vele

esküdni állok a buszon szembe velem rám merőlegesen nicsak ott
ül nem hiszem el

Kádár János dunakavicsot ropogtat mindennek erős vattacukor és
benzinszaga van

már elmúlt hetven hisz ingyen utazik az ellenőr akinek kerek
szemüvege van és ízes

tájszólásban beszél hohó ez még jó lesz valamire nem kér tőle
jegyeketbérleteket

sikerül előkotornom a két végén fekete középen átlátszó tollamat
és egy papírcetlit valami tízezerforintos vagy mi

tetszik tudni én gyűjtöm a híres embereket

ezen aztán jót nevetnek ők ketten

a János meg én.

Már este volt,

amikor hazaértem

és anyukám mondta, hogy

Réka telefonált.

Búcsú

Jó reggelt! – mondom búcsúzóul
S a kopott sínre bőrkímélő szappant teszek
Egyetlen szemérmes sikoltás
És a villamos pályát tévesztve
A Dunába hull,
Mint dédszüleim.
Jó napunk van ma. A bizományi
Annyi pénzt adott finom
Barna táskánkért, hogy abból
Akár évekig is élélhetünk
Kenyéren és vízen.
Estefelé furcsa neszeket
Hallok kintről óvatosan kinézek
A zsalugáter rései között
Csak a sintér az
Elviszi az összes macskát
A Csalogány utcából
(táska lesz belőlük)
csak a buldózerek azok
lerombolják az egész
Csalogány utcát
(kocsiszín lesz a helyén).
Ez a nap is olyan csak, mint a többi
Bemegyek lerombolt házam konyhájába
Iszom egy pohár nektárt
Majd irány a hálószoa
A matrac mellett
Ismeretlen meztelen nő fekszik
Megsimogatnám
De kirepül az ablakon

Próbálom elkapni de már túl messze van
Megtelepszik az egyik rúdon
Ami a napból áll ki
És dalolni kezd

(valami
nászindulót)

Köszöntés

Bemegyek gyönyörű új lakásom
Konyhájába
Majd irány a hálószoza
A matrac mellettem
Szerelmem nyugodt szép teste
Ismerem minden rezdülését
Egy kis nektár
Mint dédszüleim
Fekszünk egymás mellett
Akár évekig is élélhetnénk még így
Egyetlen szemérmes sikoltás és
Jó napunk van ma
Furcsa neszeket hallok kintről
Mintha kasza suhogna
Mintha lelkek repülnének ki
Az ablakon
Régi dallam a rádióból

(valami
gyászinduló)

Beteljesülés

Amikor valamit visszacapunk
Mint fekete kendős öreganyó – –
A vonatról leszáll unokánk kakasok űzték ki udvarunkból
Sovány hogy még kabátja is reszket
És örömünkben szétroppantjuk egymást

Amikor valamit visszacapunk
Egy köszönömöt amikor kis tested nekifeszül
A nagy kapunak minden erőddel küszködve előretolod
És én könnyed mosollyal – „Húzni kell!” – közeledbe
Férkőzhetek

Amikor valamit visszacapunk
Egy pofont egy rég elfeledettet
Egy csattanót:

Amikor valamit visszakerünk.

Retrospektív

Sírtam, amikor megszületél
Két hónap és hat nap keserve
Könnyesőt zúdított a földre
És a búza kihajtott.

Budapesten rekkenő kemencehőség,
Szitálás,
Egy öregember morzsákat szór a békegalambnak.
Egy hét se telt el, az Országház mellett
Ejtőernyős nagyot csobbanva landol
És a sós víz szétmarja az arcát.

Budapesten enyhülés várható,
Moszkvában hófúvás,
Két öregember
Kezet fog, kihúzzák egymást.

Szilveszter van és együtt sírunk.
Együtt sírok veled azóta is,
És sírok akkor is, amikor nevetsz.

(1980. március
Gerő Ernőt szűk családi körben eltemették.
Gerő Ernő súlyos bűnöket követett el
A személyi kultusz idején.)

	Tartalom	
Írás a kézfejedén		5
HAZÁM		
Hazám		8
Határeset		10
Posztok		11
erre		13
Füzér		14
Halandó vagy		15
A világ. A világom.		15
Vízivárosi víz		16
(emlékeink)		18
Rékával a bálban		20
HÉTKÖZNAPSZAKOK		
A reményhez		22
Tele apátiával		23
Vizesblokk		23
Hétfőtől nyaralunk		24
Bolygók		25
Posztok az időről		28
Hétköznapszakok		29
Áldott, békés Fenyőünnepet!		31
Szabadság, Egyenlőség, Testvériség		31
Felülmúlt		32
2015. augusztus 13.		33
Webkettes apokalipszis		34
Háló		35
Techno		37
Néhány sor az európaiságról		38
Optikai csalódás		39

Oszkár, János, Attila	40
Jég-tánc	42
ahogy elhullámzott a dalunk	44
TÉR FELÉ	
Tér felé	48
Feljegyzés egy elnémult öregemberről	50
Tu fa	51
Huszonhat és fél	52
Kora tavasz	53
Emlékezés egy mosodára	53
Az utcafront és az öregember	54
Állítólag	56
Mindig egy	57
Ami megmarad és ami elvész	59
Első üzenet	60
Télifagyi	61
Eldöntendő kérdés	62
Ennyi minden	63
Kétértelmű célzás	64
Így történt	65
A hercegnő és a halálfia	66
T.C.	67
RETROSPEKTÍV	
Talán még holnapig	70
harminckilenc	72
(állatok)	74
Hozzám! Tartozol!	75
Programvers	76
Szeretet	76
Zárlat	77

Réka	78
Rövid az Élet!	80
Szerelem	82
Réka telefonált	84
Búcsú	85
Köszöntés	87
Beteljesülés	88
Retrospektív	89

Két évtizede, az Ezredvég folyóirat 2000/február-márciusi számában jelentek meg az első verseim, köztük az e kötetben is szereplő *Talán még holnapig*. Még ugyanabban az évben publikáltam első verseskötetem, az *Igaz történetet*, majd 2002-ben *Az élet egy nagy öröklakást* és 2006-ban *Az utcafront és az öregembert*.

Jelen kötet válogatott verseim gyűjteménye – azokat a költeményeket tartalmazza, amelyek egy nagy történet, egy érzés, egy magánmitológia részei, mozaikdarabjai. Összetartoznak, ideje közösen megmutatniuk magukat. Már csak azért is, mert így, együtt: az én legszemélyesebb kedvenceim.

...És egyben ez a könyv új verseim gyűjteménye is, hiszen az elmúlt tizennégy évben is születtek új szövegek – amelyek eddig csak az *Ezredvégben* és a *Nagy Lajos Irodalmi és Művészeti Társaság* antológiáiban voltak olvashatóak –, amelyek talán segítenek elhelyezni (térben, időben és üzenetben) a régieket is. Kezdjük az újakkal – és kisebb-nagyobb kitérőkkel „sétáljunk” hátrafelé, a kezdetekig.

Szerelem, Víziváros – és a háttérben a világ.

Képes Gábor